

Boječi otrok.

Ivko je bil mnogo boječ deček. Noben človek bi ga ne bil mogel pregovoriti, da bi šel po noči sam, niti ne v kak najbližji kot hiže. Oče si je zelo prizadeval, da bi mu odpravil ta prazni strah. „Poglédi vselej na tanko ter se uveri, da nič nij, kar te straši,“ tako mu je rekel uže stokrat, a vse zamán; Ivko je ostal Ivko. Necega dné z večera ga oče pošlje v zadnjo sobo, da prinese klešče s police, ker je bilo treba izdreti gvozd iz klopí, ob katerega se je bila mati uže često zadela in si obleko raztergala. — Ivko gré, a v tem hipu zopet odskoči ter zavpije, da je vsem po ušesih zazvenélo.

„Oče! oče! pojdi gledat; strahovi so v sobi na soséku (omari)!“ — Oče vzame v to roko svečo, z óno prime Ivka ter ga s soboj vleče. A jedva stopita v sobo, takój se pokaže, kakšni so ti strahovi. Dekla je bila okolo soséka obe-sila nekoliko brisáč, da bi se po noči hitreje posušile. Okno je bilo odper-to. Ko Ivko duri odpre, začele so brisače od propúha gibati, kakor da so žive. Smeh uide Ivku in sram ga je bilo, da se je tega ustrašil. Odsihdob si je stra-hove vselej bolj ogledal.

Barbika Höchtl.

Perún.

Perún je bil starim Slovanom velik bog, dokler so živeli še v poganstvu. Z njim so si vobraževali nebeski ogenj ali blisk ter ga po božje čestili. Da so ga imeli tudi Slovenci, to še zdaj svedoči jezik, namreč peruníka nam je cvet, nemški imenovan Schwertlilie, ter po Štírskem živé ljudje, ki jim je Perún pri-ímek. A kadar so se naši pradedje pokerstili, odvergli so vse kumírje (malike) in z njimi tudi silnega Perúna.

Kako se je temu siromaku tedáj tesno godilo, pripoveduje slovanska stara zgodovina. Tam čítamo o ruskem vélicem knezu Vladimíru, da iz početka tudi pogán bivši pozneje prime kerst, in pride v svoj stolni grad (mesto) Kíjev. Kakor je tam, ukaže kumírje pométati na zemljo, té na drobno sesékati, druge ognju dati, a Perúna privezati konju za hvost (rep) in vléči z berda nizdolu v reko Dnéper; še dvanajst mož pristavi, da bi ga topli s palicami. Tako je padla stara slava temu bogu, kateremu je bil poganski Vladimír poprej nov srebrogláv kip dal postaviti na svetem berdu blizu knežjega dvora. Ko je bil vlečen k Dnépru, plakali so njegovi neverni ljudje, kajti še nijso bili prijeli svetega kerščenja. Privlekši veržejo Perúna v Dnéper vodo. Pristavi jim Vladimír: „če kje pride h kraju, to ga odrivájte od brega, dokler ne preíde pragov dnéperskih; tam ga ostavíte.“ A oni so storili povelje. Kakor ga spusté po vodi, Perún priplóve zopet k bregu (nij odhajal rad), a mož ga odrine z drogom, „tí,“ reče, „Peruníšče, dosti si jedel in pil, a zdaj poplóvi proč!“ Kadar preplóve dneper-ske prage, izverže ga veter na suho, kjer je obležal in segníl. Ta kraj se je potlej imenoval Perúnj breg.

K o v a š t v o.

Kovač je prost rokodelce, kateri s kládívom na terdem nakovalu dela — kuje; posebno imenujemo kovača tistega, kateri vozovom dela okove in konje podkáva. A vsem ostalim rokodelcem, kateri imajo sè železom posel, pridévamo